

В тім відозвав ся голос діда старця:
Хто при своїм силъно стоїть,
Трудів страхів ся не боїть:
Хто розважно річ провадить,
В кождім разі добре радить;
Той на веринку там осяде,
Чого прагне, то здобуде.

Слова ті додавали всім відваги, що не зважали на йицо, але поступаючи один за другим шили ся що раз вище і вище.

Тимчасом ремісники доробляли ключі до замку і доказали того, що отворили злота браму.

Заскрипіли завіси, розступили ся подвої і цілий замк кинули ся вперед, держачи як в підраливах, начеб стіли на трієвнїї. Здавало ся, що стіни звалить ся, що зарвуть ся скеліни, занадуть ся дахи і всіх приженять. Сї ветрі увійшли отвертою брамою, почали гайкати, другі знова ветрі шили ся по драбїні, переважались і утікаючи на відворот, тручили одні других.

Він дини сам один, він відважний про ідинок, на йицо не зважаючи, йшов далі, а йшов начеб в воздух. Валили ся мурі, дах занадав ся, драбина унала, а він йшов далі одно ма-